

РЕШЕНИЕ

№ 18838

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 163 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Г. КОЮВА

при участието на секретаря АСЯ В. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ Г. КОЮВА Гражданско дело № 20231110123063 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени искиве чл. 422, ал.1 във вр.чл.415 ГПК и във вр. чл.79, ал.1, и чл.92, и чл.240, ал.1 и ал.2 ЗЗД, и чл.9 ЗПК, и чл.6 ЗПФУР.

Производството е образувано по подадена в съда искова молба от **ищеца** И.Ф., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, срещу **ответника** Е. Д. Д., ЕГН *****, с адрес гр. *****, с която се моли да бъде прието за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца **СЛЕДНИТЕ СУМИ**- сумата от **91,67 лева/лв./**, представляваща дължима главница с падеж 27.12.2022 г. по Договор за кредит № *****/31.1.2022г., ведно със законна лихва за период от 28.2.2023 г./датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК в съда/, до окончателното изплащане на вземането, сумата от **30,00 лв.**, представляваща част от вноската за неустойка в общ размер на 171,42 лева с падеж 30.7.2022г., за които суми е издадена заповед за изпълнение /ЗИ/№ 7489/10.3.2023г., по реда на чл. 410 ГПК по ЧГД № 10581/2023г. по описа на СРС, 163-и състав.

Ищецът твърди, че на 31.1.2022г. страните сключили Договор за предоставяне на кредит от разстояние № ***** при предварително публикувана информация и общи условия на интернет страницата- www.minizaem.bg. След електронното подписване на договора се осъществявало устно потвърждение на волята на страните по посочен от кредитополучателя мобилен номер, както и параметрите на договора, след което кредитодателят изпращал електронно писмо, с което уведомявал кредитополучателя, че паричните средства са преведени в посочената от него банкова сметка. Ищецът изплатил в полза на ответника сумата от 2200 лв. чрез банково нареждане по личната му сметка в „О.Б.Б.“ ЕАД. Кредитополучателят се е задължил да погаси кредита на 24 вноски, като първите 23- в размер на 91,67 лв., а последната- в размер на 91,59 лв., за период от 2.3.2022г. до 21.1.2024г. Сочи, че исковата претенция се отнася за вноската с падежна дата 27.12.2022г. Съгласно чл.3 от процесния договор, заемополучателят дължи неустойка, в случай че не обезпечи вземането по кредита. Същата се начислявала след изтичане на срока по чл.3 от договора, като ставала изискуема изцяло незабавно съгласно чл.69, ал.1 ЗЗД. Размерът ѝ се

определял на база на икономически критерии и била индивидуално определена за всеки договор за заем. С цел финансово облекчение за длъжника вземането било разпределено на отделни вноски. Нито една от тях не падежирала на отделна дата, цялото вземане било с една падежна дата - тази на начисляване. Ответникът потребител бил подробно запознат с обстоятелството, че може да се породят задължения за неустойка, както и за евентуалния й размер. Сключвайки договора чрез въвеждане на получения от него код, той се е съгласил с това обстоятелство. Неустойката за тази падежна дата била в размер на 171,42 лв. Претендираната сума с исковата молба е в размер на 30 лв., която е част от вноската за неустойка с падежна дата 30.7.2022г. за обща сума в размер на 171,42 лв. Ищецът е направил опити за уреждане на отношенията между страните по извънсъдебен ред. Същите са безуспешни, тъй като ответникът не погасявал задълженията си съгласно Договора и ОУ към него. Затова ищецът е депозирал пред Софийски районен съд/СРС/ заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК, в резултат на него е образувано ЧГД № 10581/2023г. по описа на СРС, 163-и състав.

По същото е издадена заповед за изпълнение /ЗИ/, която била надлежно връчена на ответника по делото. Последният е подал възражение срещу нея по реда на чл. 414 ГПК, поради което ищецът обосновава правния си интерес от предявяването на установителен иск за процесните суми. Моли за уважаване на исквете. Претендира присъждане на разноски, сторени в исковото и заповедното производство.

С исковата молба ищецът представя писмени документи, които моли да бъдат приобщени към доказателствения материал по делото. Моли да бъде допусната съдебно-счетоводна експертиза за установяване на обстоятелствата около усвояването на кредитната сума и извършените плащания на погасителни вноски по него. Моли да бъде допусната съдебно-техническа експертиза за установяване изпълнение на техническата процедура около сключването на процесния договор и за установяване дали е манипулиран аудиозаписът, съдържащ потвърждаването на сключения договор. Моли служебно да се изиска и приложи ЧГД № 10581/2023г. по описа на СРС, 163-и състав.

В срока по чл.131 ГПК ОТВЕТНИКЪТ представя писмен отговор, чрез пълномощника си адв.М. М. - АК-Пловдив, с който оспорва исквите като неоснователни и недоказани. Не оспорва, че между страните по делото е сключен Договор за предоставяне на кредит № *****/31.1.2022г. с посоченото в ИМ съдържание. Не се оспорва, че ответникът не е заплатил главница в размер на 91,67 лв. с дата на падеж 27.12.2022г., като оспорва дължимостта на вземането за неустойка. Поддържа, че сключеният договор е недействителен на специалните основания по чл.22 ЗПК, доколкото не е посочен приложимият лихвен процент и условията за прилагането му. Твърди, че в случая ГПР е посочен като процент, но не е ясно какво съдържа и как се изчислява, тоест какви разходи са включени, което противоречи на клаузата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Поддържа, че погасителният план към процесния договор не отговаря на изискванията, съдържащи се в чл.11, ал.1, т.11 ЗПК, тъй като в него липсвала задължителна информация по ЗПК. Последното се явява самостоятелно основание за нищожност на целия договор. Счита, че предвидената стойност за неустойка в размер на 1028,52 лв. представлявала допълнителна печалба за кредитора отделно от възнаградителната лихва. Поддържа, че поставените условия за вид обезпечение и срок за предоставянето му създават значителни затруднения на длъжника и възпрепятстват изпълнението на това задължение. Излага, че, дори длъжникът да е изряден платец по договора за кредит, в случай на непредоставяне на обезпечение, отговарящо на изискванията, поставените в чл.3, пак ще бъде начислена неустойка. Твърди, че от непредоставянето на обезпечение не произтичат никакви вреди за кредитора. Навежда твърдения, че действителният размер на ГПР надхвърля законоустановения максимален праг. Сочи, че в ГПР е следвало да се включи стойността на неустойката за непредоставено обезпечение. Оспорва като нищожен процесния договор и на основание противоречие с добрите нрави - чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, тъй като била предвидена

възнаградителна лихва, чийто размер надхвърлял трикратния размер на законната лихва. По този начин бил накърнен принципът на еквивалентност на насрещните престации. Допълва, че клаузата за неустойка е нищожна и като противоречаща на добрите нрави. Твърди, че клаузата на чл.3 от Договора цели заобикаляне на нормата на чл.33, ал.1 ЗПК. Оспорва, че неустойката е нищожна по реда на чл.143, т.5 ЗЗП, защото е неравноправна клауза поради това, че е необосновано висока.

Моли за отхвърляне на исковете. Претендира присъждане на разноски, сторени в исковото и заповедното производство.

Възразява срещу исканията за допускане на ССЧЕ и СТЕ поради липсата на оспорване на обстоятелствата, чието установяване се цели с тях.

С писмено становище с вх. № 230054/15.08.2023 г. ответникът моли да се даде ход на делото в негово отсъствие, като поддържа депозирания отговор на ИМ /ОИМ/, и представя списък с разноски по чл. 80 ГПК.

В открито съдебно заседание от 27.10.2023 г., ответникът, редовно призован на 14.8.2023г., не се явява и не изпраща процесуален представител.

С молба с вх.№ 231823/17.8.2023г. ищецът моли да се проведе насроченото о.с.з. в негово отсъствие. Излага, че няма възражения по доклада, като оттегля исканията си за назначаване на исканите експертизи. Излага становище по същество, като поддържа, че е правилно определен размерът на ГПР, като в същия не е следвало да се включи стойността на неустойката за непредоставено обезпечение. Оспорва да е бил прехвърлен рискът от неплатежоспособност на длъжника. Сочи, че задължението за предоставяне на обезпечение възниква със сключване на договора. Счита релевираните от ответника възражения за неоснователни. Доколкото за част от исковите претенции има признание на иска, моли да бъде постановено решение по реда на чл.237 ГПК по отношение на иска за главницата. Представя списък по чл. 80 ГПК.

В открито съдебно заседание от 27.10.2023 г. ищецът се представлява от юрк. Гюров, с приложено пълномощно по делото, като поддържа исковата молба, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на чл. 12 и чл. 235 ГПК, и като прецени събраните по делото и относими към разрешаване на спора доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, и във връзка с доводите и съображенията на страните, и като взе предвид правните норми уреждащи спорните отношения, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото са приети следните копия на писмени документи като доказателства- Договор за предоставяне на кредит № *****/31.1.2022г. /л.7-9/; Общи условия към договорите за предоставяне на кредит от И.Ф. /л.10-17/; имейл кореспонденция по повод договор за кредит от разстояние /л.18-36/; Справка - НОИ /л.38-39/; Платежно нареждане от 31.1.2022 г. с основание „Договор за заем номер *****” за сумата от 2200 лв. /л.40/; платежно нареждане от 28.4.2023г. за държавна такса в размер на 50 лв. /л.41/; пълномощно от ищеца /л.42/; 2 броя оптични дискове - 1 бр. диск със записан разговор с ответника, в който последният потвърждава сключването на договора, и 1 бр. с текстовете по договора за кредит и ОУ, ведно с имейлите и преписка по кредита /л.43/; Пълномощно от ответника /л.53/; договори за правна защита и съдействие /л.65-66/; удостоверение по ЗДДС изд.от НАП /л.67-68/; Справки - средна брутна месечна заплата /л.73 и 79/.

По делото е прието като доказателство ЧГД № 10581/2023г. по описа на СРС, 163-и състав, което е предходно образуваното заповедно производство.

Други доказателства от значение за спора страните не са ангажирали.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните **правни изводи**:

Исковете са допустими, доколкото са предявени по реда на чл.415 ГПК от заявителя срещу длъжника в преклузивния месечен срок от уведомяването му за подаденото възражение по чл.414 ГПК в предхождащото заповедно производство по чл.410 ГПК по ЧГД № 10581/2023г. по описа на СРС, 163-и състав.

За успешното провеждане на предявените по реда на чл.415, ал.1 ГПК икове в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно облигационно отношение по договор за заем, сключен между страните от разстояние при спазване на изискванията на ЗПК и ЗПФУР с твърдяното съдържание, в това число валидно обвързващи старните клаузи за неустойка, по силата на което ищецът е изпълнил задълженията си за предаване на паричната сума, а за ответника е възникнало задължението за връщане на заетата сума на вноски и заплащане на договорна лихва. В тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението по договора за кредит, за което ответникът не излага твърдения.

Между страните не се спори, а и съгласно приложените по делото доказателства, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване с доклада по делото/по чл.140 ГПК/, обявен за окончателен с Протоколно определение от 27.10.2023г., следните обстоятелства - че между страните по делото е сключен Договор за предоставяне на кредит № *****/31.1.2022г. с посоченото в ИМ съдържание; че ответникът не е заплатил погасителна вноска в размер на 91,67 лв. с дата на падеж 27.12.2022г.

С молба с вх.№ 231823/17.8.2023г. ищецът е направил искане да бъде постановено решение по реда на чл. 237 ГПК по отношение на иска за главницата.

Съгласно чл.33 ГПК в производството по граждански дела пълномощниците се легитимират с пълномощно, подписано от страната или от нейния представител. Пълномощното определя обема на представителната власт на пълномощника, като според правилото на чл.34, ал.1 ГПК общото пълномощно дава право за извършване на всички съдопроизводствени действия, включително получаване на депозирани разноски и преупълномощаване. Общото пълномощно не създава представителна власт за извършване на процесуални действия, за които, поради това, че представляват разпореждане с предмета на делото или с правото на иск или са свързани с неблагоприятни за представляваната страна правни последици, законът предвижда изрично пълномощно. Сред процесуалните действия, за извършването на които законът изисква изрично пълномощно, е и признанието на иска - чл.34, ал.3 ГПК. По аргумент от чл.34, ал.3 ГПК наличието на изрично пълномощно за признание на иска е условие за постановяване на съдебно решение при признание на иска по чл.237 ГПК, когато ответникът по делото се представлява от пълномощник, какъвто е случаят. Видно от приложеното пълномощно по делото от страна на ответника не се установява процесуалният му представител да е изрично упълномощен да извърши действия по признаване на иска. Ето защо съдът не може да постанови решение по чл.237 ГПК, а извършеното признание с ОИМ следва да се счита за направено относно факт, а не относно самия иск.

С оглед изложеното следва да се приеме за установено, че по силата на договор за кредит № *****/31.1.2022г., сключен на основание стандартен европейски формуляр, кредитодателят-ищец И.Ф. е предоставил на кредитополучателя Е. Д. Д. сумата от 2200 лв. по личната й сметка в ОББ, видно от платежно нареждане от 31.1.2022г., което не е оспорено, като ответникът се е задължил да върне в срок от 720 дни, чрез 24 броя месечни погасителни вноски, с падеж на първата погасителна вноска - 2.3.2022г., и падеж на последната погасителна вноска- 21.1.2024г., фиксиран годишен лихвен процент в размер на 40,15 % и годишен процент на разходите/ГПР/ от 48,44 %, при което общият размер на всички плащания възлиза на сумата от 3107,06 лв. /в случай на предоставяне на обезпечение по чл.3, ал.1 от договора и изплащане на погасителните вноски в срок/, респ. на сумата от 4135,58 лв. /при непредставяне на обезпечение по чл.3, ал.1 от договора и изплащане на

погасителните вноски в срок/. В клаузата на чл.2, ал.2 от Договора се предвижда, че кредиторът се задължава да предаде на потребителя главницата в деня на подписване на договора, чрез превод по посочена от него банкова сметка, което ищецът е изпълнил, както бе посочено по-горе. Съгласно чл.3, ал.1 от Договора е предвидено задължение в тежест на кредитополучателя за представяне в 3-дневен срок от сключване на договора на обезпечение под формата на банкова гаранция или две физически лица - поръчители, които да отговарят на предвидените условия. Видно от чл.4, ал.3, т.1 и 2 от Договора, в който са представени погасителните планове в зависимост дали е предоставено обезпечение по чл.3, ал.1 или не, размерът на главницата от първа до двадесет и трета вноски включително е 91,67 лв., а стойността на последната вноска е в размер на 91,59 лв.

Ответникът не въвежда твърдения, нито представя доказателства да е заплатил процесната сума за погасителна вноска, а напротив- признава отрицателния факт, че не е изпълнил задължението си по договора за плащане на вноската след настъпване на падежа ѝ. С оглед изложеното съдът счита за доказана по основание и размер претенцията на ищеца за дължимост на сумата в размер на 91,67 лв., представляваща дължима главница с падеж 27.12.2022г. по Договор за кредит № *****/31.1.2022 г. сключен между страните.

Относно претенцията за неустойка:

Съгласно решение по дело С-449/13 на СЕС по тълкуване на член 5, параграф 6 от Директива 2008/48 относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102, е прието, че оценката на кредитоспособността на потребителя налага промяна в предоставените разяснения, които трябва да бъдат съобщени на потребителя своевременно, преди подписването на договора за кредит, без обаче това да предполага изготвянето на специфичен документ, т.е. оценката на кредитоспособността на потребителя се извършва преди подписване на договора и преценката на кредитодателя дали тя е в достатъчен обем посредством разяснения следва да предхожда договора. Съдът приема, че така уговорената неустойка за непредоставяне на обезпечение е нищожна на основание чл.10а, ал.2 ЗПК. Същата е по отношение на оценка на риска, не представлява допълнителна услуга по смисъла на чл.10а, ал.1 ЗПК, а освен това не е определена и за какви точно вреди се дължи. Клаузата обезпечава изпълнението не на основното договорно задължение, а на едно вторично поето задължение за обезпеченост на кредита, което задължения по оценка има търговецът професионалист в тази област, който следва да положи значително по-голяма грижа към своята дейност и поначало следва да бъде извърши преценката преди предоставянето на сумата.

Отделно от това, така уговорена неустойката по своя характер притежава само санкционна функция, без да зависи от вредите от това неизпълнение, като цели да се кумулира със задължението (вкл. е предвидена като размер от погасителните вноски), което се отклонява от обезпечителната и обезщетителната си функция, което противоречи на принципа на добросъвестността. Уговорена по този начин неустойката задължава потребителя да заплати неустойка при неизпълнение, което я прави неравнопоставена по смисъла на чл.143, ал.1 ЗЗП, защото създава съществена и необоснована неравнопоставеност между страните относно правата и задълженията. Очевидно клаузата не цели обезпечаване на задължения по кредита, а да е в ущърб на потребителя, въвеждайки още един сигурен източник на доход на икономически по-силната страна, с оглед обстоятелството, че е включена наред с основното задължение по погасителния план, т.е. цели да е скрито възнаграждение, което на самостоятелно основание я прави нищожна.

В случая неустойката не зависи от вредите от неизпълнението и по никакъв начин не съответства на последиците от това неизпълнение. Това създава предпоставки за неоснователно обогатяване и противоречи на функциите на неустойката, съответно на принципа за справедливост и добрите нрави, което води до нищожност на клаузата. Дори и да бъде отчетен рискът, който кредиторът поема с необезпечаване на вземанията му,

кредиторът е достатъчно овъзмезден с уговорката за получаване на договорна, разбираана като цена на кредита.

По наведеното твърдение на ответника, че ГПР е неправилно посочен, поради това че не отразявал включената неустойка по чл.3, ал.2 от Договора, съдът намира следното. Годишният процент на разходите/ГПР/ е част от същественото съдържание на договора за потребителски кредит, въведено от законодателя с оглед необходимостта за потребителя да съществува яснота относно крайната цена на договора и икономическите последици от него, за да може да съпоставя отделните кредитни продукти и да направи своя информиран избор. Последицата, свързана с неспазване изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, е уредена в нормата на чл.22 ЗПК, която предвижда, че когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7 - 12 и 20 и ал.2 и чл.12, ал.1, т.7-9, договорът за потребителски кредит е недействителен, поради което и с оглед чл.23 ЗПК - когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

В чл.2, ал.1, т.5 от процесния договор е посочен процент на ГПР 48,44 %, т.е. формално е изпълнено изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, който размер не надвишава максималния по чл.19, ал.4 ЗПК. В договора за потребителски кредит в момента на сключването му следва да е уговорен ГПР по кредита - арг. чл.11, т.10 ЗПК, изразяващ задълженията на потребителя в процентно отношение към размера на отпуснатия кредит. При формирането му се включват и всички бъдещи разходи по кредита за потребителя - арг. чл.19, ал.1 ЗПК вр. §1, т.1 ДР на ЗПК. ЗПК транспонира Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008г. относно договорите за потребителски кредити, в която е установен принципът за информираност на потребителя. Чл.11, ал.1, т.10 ЗПК е във връзка с чл.10, б.,ж“ от Директивата, установяваща задължение за съдържане на информация за ГПР, съответно чл.22 ЗПК е във вр. чл.23 от Директивата, съгласно която държавите членки следва да установят система от санкции за нарушаване на разпоредбите на настоящата директива и да гарантират тяхното привеждане в изпълнение.

Макар формално договорът за паричен заем да покрива изискуеми реквизити по чл.11, ал.1 ЗПК, вписаните параметри не съответстват на изискуемото съдържание по т. 10 - годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето - чл.22 ЗПК. В този смисъл, като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит, кредитодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, което обосновава извод за недействителност на договора за кредит на основание чл.22 ЗПК поради неспазването на изискванията на чл.11, т.10 и т.11 ЗПК (Решение № 261440 от 04.03.2021 г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. на СГС, II-А въззив. състав, Решение № 24 от 10.01.2022 г. по в.гр.д. № 7108/2021 г. на СГС, III-Б въззив. състав и др.)

По посочения начин се заобикаля и разпоредбата на чл.33, ал.1 ЗПК. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - непредоставено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечава вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл.33, ал.1 от ЗПК.

Предвидената клауза за неустойка е и неравноправна по смисъла на чл.143, т.5 ЗЗП,

тъй като същата е необосновано висока. Така, както е уговорена, неустойката е предназначена да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на договора за паричен заем, съобразно договора и общите условия. Съдът намира, че въведените в договора изисквания за вида обезпечение и срока за представянето му създават значителни затруднения на длъжника при изпълнението му до степен то изцяло да се възпрепятства.

С оглед изложеното целият договор за заем се явява недействителен на посочените основания, като в този случай потребителят заплаща само чистата стойност на кредита. В конкретния случай - установителният иск е за главница, представляваща неплатена погасителна вноска № 11 в размер на 91,67 лв. с дата на падеж 27.12.2022г., следва да бъде уважен като основателен и доказан.

Исковата претенция за сумата от 30 лв., представляваща част от вноската за неустойка в общ размер на 171,42 лева с падеж 30.7.2022г., следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на спора право на разноски за производството имат и двете страни съобразено уважената, респективно отхвърлената част на исковете по реда на чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК.

На основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца се дължат разноски съразмерно уважената част от исковата претенция. Ищецът е сторил разноски по исковото производство в размер на 50 лв.-доплатена държавна такса, и 25 лв.- платена държавна такса в заповедното производство, за което има приложени платежни нареждания. И в двете производства ищецът се представлява от юрисконсулт, като съгласно чл.78, ал.8 ГПК се присъжда възнаграждение за юрисконсулт в размер, определен от съда. С оглед изложеното съдът счита, че следва да се присъдят разноски общо в размер на 175,00 лв. съобразно уважената част от исковете.

Доколкото ответникът не е сторил разноски в настоящото и в исковото производство, не следва да му се присъждат такива.

В настоящото производство и в заповедното производство на ответника е оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие, видно от представени по делото Договор за правна защита и съдействие от 22.3.2023г. и от 6.7.2023г. /л.65-66/, с оглед което е направено искане от пълномощника му за присъждане на адвокатско възнаграждение съгласно чл.38, ал.2 ЗАдв.

Съдът счита, че на процесуалния представител на ответника следва да се присъди адвокатско възнаграждение съгласно уважения размер на иска единствено за предоставената от него правна защита и съдействие в исковото производство, но не и в заповедното поради следните съображения: Съдът намира, че действително в заповедното производство се дължат разноски на длъжника, но само в хипотезата на чл.6, ал.1, т.1 и т.2 НМРАВ- за съвет и консултация и то, при положение че е направено подробно и обосновано възражение с доводи и възражения, които биха могли да се разгледат в акта по същество. В случая възражението е бланкетно, като е направено общо оспорване за недължимост на сумите по заповедта за изпълнение.

В настоящия случай обаче не трябва да се присъжда адвокатско възнаграждение за заповедното производство, тъй като единственото процесуално действие, което е извършил длъжникът-ответник е подаването на бланкетно възражение. Липсата на активно процесуално поведение изключва възможността да бъдат присъдени разноски.

При това положение да се присъдят разноси за адвокатско възнаграждение на практика, би нарушило основния за българското гражданско право принцип на забраната за неоснователно обогатяване. Съдебните разноси като законна последица от изхода на правния спор не могат да служат като средство за обогатяване на едната от страните. Те са последица от неоснователното ангажиране на нейния патримониум, с оглед организирането на защитата срещу неоснователната претенция на другата страна.

С оглед изложеното съдът счита, че на пълномощника на ответника следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 118,35 лв. съразмерно отхвърлената част от исковата претенция, като при определяне на сумата е включено дължимото ДДС, доколкото адвокатът е представил доказателства, че е регистриран по ЗДДС, считано от 11.4.2023г. /л.67/.

Така мотивиран, настоящият състав на Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между **ищеца** И.Ф., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.*****, срещу **ответника** Е. Д. Д., ЕГН *****, с адрес гр.*****, че ответникът дължи на ищеца **СЛЕДНАТА СУМА - 91,67 лева/лв./**, представляваща дължима главница с падеж 27.12.2022г. по Договор за кредит № *****/31.1.2022г., ведно със законна лихва за период от 28.2.2023г./датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК в съда/, до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение /ЗИ/№ 7489/10.3.2023г., по реда на чл. 410 ГПК по ЧГД № 10581/2023г. по описа на СРС, 163-и състав, на основание чл. 422, ал.1 във вр.чл.415 ГПК и във вр. чл.79, ал.1, и чл.240, ал.1 и ал.2 ЗЗД, и чл.9 ЗПК, и чл.6 ЗПФУР, като **ОТХВЪРЛЯ като неоснователен** иска по чл. 422, ал.1 във вр.чл.415 ГПК, и във вр.92 ЗЗД за сумата от **30,00 лв.**, представляваща част от вноса за неустойка в общ размер на 171,42 лева с падеж 30.7.2022г., за която сума е издадена заповед за изпълнение /ЗИ/№ 7489/10.3.2023г., по реда на чл. 410 ГПК по ЧГД № 10581/2023г. по описа на СРС, 163-и състав.

ОСЪЖДА Е. Д. Д., ЕГН *****, с адрес гр.*****, да **заплати** на И.Ф., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.*****, **СУМАТА от 175,00 лв.**, представляващи сторените пред СРС съдебноделоводни разноси по настоящото исково производство, както и по ЧГД № 10581/2023г. по описа на СРС, 163-и състав, съразмерно с уважената част от исковете, *на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК.*

ОСЪЖДА на И.Ф., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.*****, да **заплати** на адв. М. В. М., АК-Пловдив, с адрес гр.Пловдив, *****, **СУМАТА от 118,35 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ в настоящото производство, *на основание чл.78, ал.3 ГПК и чл.38, ал.2 ЗАдв.*

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в **двуседмичен срок** от уведомяване на страните за обявяването му.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните със съобщение.

Съдия при Софийски районен съд: _____